

БАСНЯ

Единъ автомобилъ блестящъ, по витото шосе летящъ съсъ бързината на стрела, настигна стара селска нѣкаква кола. Спокойно влачеха я двата вола, тѣтрейки тежкия товаръ. Подвикваше имъ коларьтъ старъ. Съсъ тропотъ се въртѣха колелата, отрупани съсъ калъ, събрана по селата.

Извири страшно гордата машина — колата да ѝ стори пжтъ, и съ пукотъ и прашение блесна въ прахътъ, изви се и замина.

Летѣше като хала страшна. Простираше по цѣлий пжтъ опашка прашна. Опоенъ отъ бързина и отъ бензинъ, носящъ тамъ нѣкой важенъ господинъ, присмѣ се автомобилътъ надъ бедната кола селяшка, такава груба, бавна и просташка.

Присмѣ се тозъ автомобилъ-свѣтковица и каза:

— Нещастна Божя кравица! Кжде ли тоя дървенъ скелетъ крета? Кога ли ще се разбие

на парчета? Навѣрно тамъ, кждето азъ ще бжда следъ минута, тя утре чакъ ще се добута.

А бае Пижо, който караше колата, изтърси си отъ прахъ абата, учудено заклати си главата и си помисли добродушно:

— Какво чудовище бездушно! Машина-хала! Безъ сърдце и безъ животъ лети — по равно и по висоти. Хвала му брей, и нека да живѣй учений човѣкъ за тия чудесии на днешний вѣкъ!

И на воловцитѣ подвикна той другарски, и пакъ поека пжтя царски.

Часъ, два ли, три ли — време доста тѣтра се, скърцотѣ колата проста, и отведнажъ, тамъ на единъ завой, бай Пижо, изуменъ, подплашенъ, извика на воловцитѣ си: — Стой!

До пжтя въ сухий храсталакъ, като изхвърленъ отъ рѣката ракъ, лежеше автомобилътъ сжщъ, който хвърчеше тѣй могжщъ.